

KAMARÁDI Z NAŠÍ ULICE

MARKĚTA BOLFOVÁ

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bamb**oo**k

KAMARÁDI Z NAŠÍ ULICE

MARKĚTA BOLFOVÁ

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

© Grada Publishing, a. s., 2022
Text © Markéta Bolfová, 2022
Ilustrace © Lukáš Fibrich, 2022

UMBOŠKA LESNÍ

aminka zrovna chystala snídani, když vtom se ozvalo hlasité dunění na schodišti.

„Co to? Že by z dětského pokojíčku běželo stádo slonů?“ divila se.

„Kdepak, sloni by se nám sem nevešli. To bude něco menšího. Asi stádo divokých poníků,“ prohodil klidně tatínek a pustil se do vymačkávání pomerančové šťávy na džus.

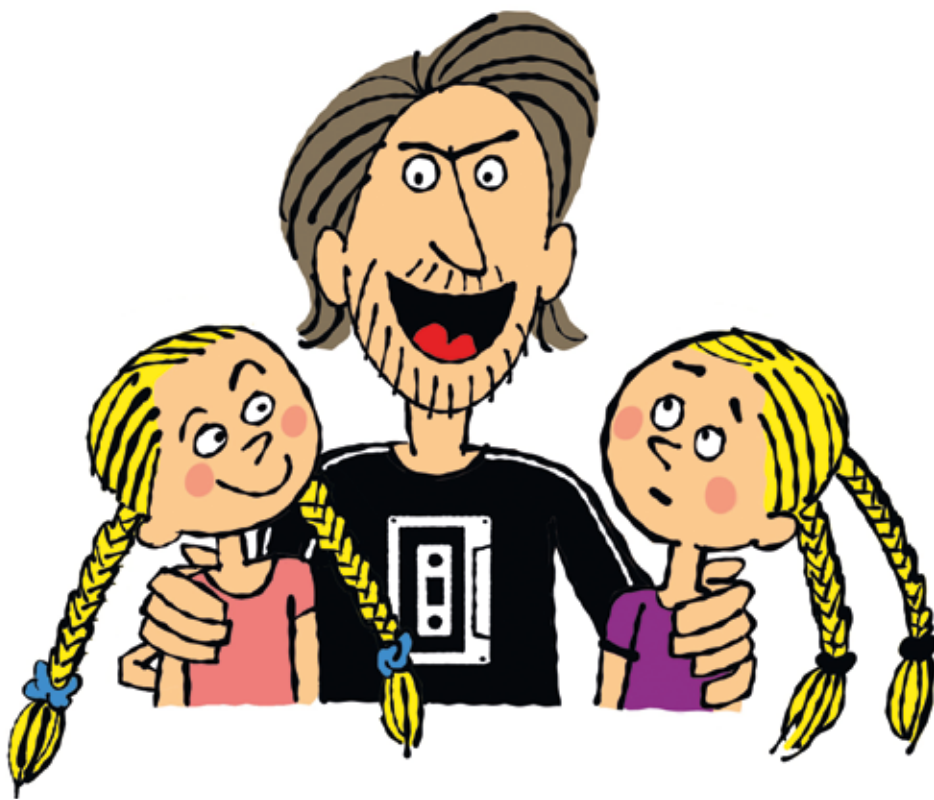
Nato se rozletěly kuchyňské dveře a dovnitř vběhly dvě copaté holky s batůžky na zádech. Verunka a Klárka. Smály se od ucha k uchu, protože věděly, že dnes vyráží s tátou a mámou na prázdniny.

„Tati, kdy už pojedeme? Máme sbaleno,“ oznámila Verunka, osmiletá holčička s dolíčky ve tvářích. Ukázala přitom na svůj oranžový batůžek.

„Jo, tati! Já už chci taky jet!“ přidala se její pětiletá sestra Klárka a začala radostně poskakovat po kuchyni.

„Nebojte, obě se dočkáte,“ odpověděl pobaveně tatínek. „Musíme ještě počkat na strýce Mirka a na Lukáše. Nezapomeňte, že jedou na prázdniny s námi.“

Sotva to dořekl, zacinkal zvonek u dveří.

„Hurá, to budou oni!“ zajásala děvčata.

Lukáš byl desetiletý bratranec Verunky a Klárky. Strýc Mirek o něm říkával, že je to pěkný výlupek, protože vyváděl samé lumpárny.

Holky otevřely dveře a všichni se společně přivítali. Potom posbírali batohy, tašky, svačinu a další nezbytnosti a společnými silami vše naskládali do auta.

Maminka mrkla na Verunku a Klárku.

„Máme pro vás překvapení. Tohle nebudou jen tak ledajaké prázdniny. Budeme spát v kempu pod stanem.“

„Hurááá!“ zapištěla děvčata tak hlasitě, až si maminka musela rukama zacpat uši.

„Mami, co je to kemp?“ zeptala se nesměle Klárka.

„To je místo, kde si můžeme postavit svůj stan, a navíc tam bude i spousta dalších dětí a dalších stanů. Určitě si tam najdete i nové kamarády.“

Holky se od té chvíle těšily ještě víc.

Když dorazili na místo, pustili se do stavění svých prázdninových přístřešků. Strýc Mirek s Lukášem měli malý stan ve tvaru písmenka A. Táta, máma a děvčata měli stan o něco větší, ve tvaru písmenka T. Tatínek sice tvrdil, že tenhle stan stavěl už tisíckrát, ale i tak mu dlouho trvalo, než konečně zatloukl poslední kolík a mohli dovnitř nanosit spacáky, baterky, deky a další vybavení. Den strávili prozkoumáváním celého kempu, kolem kterého rostl hustý tajemný les.

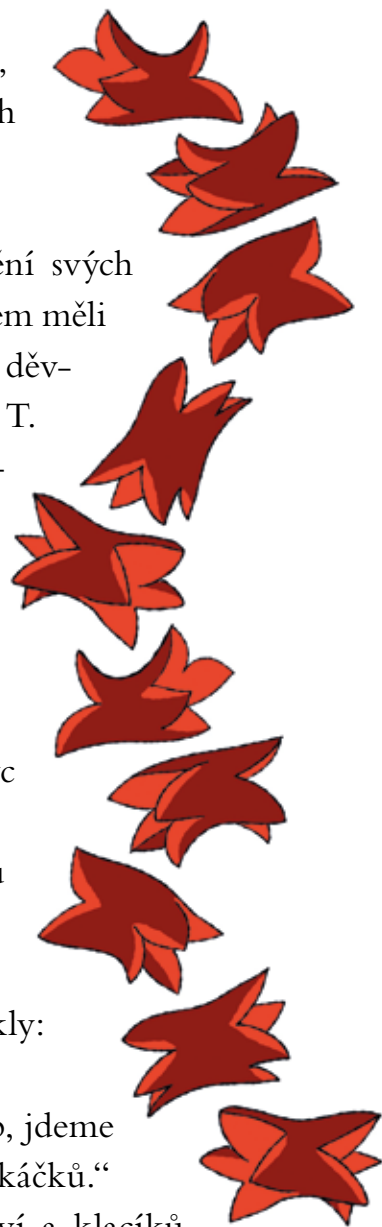
„Určitě tu bude plno hříbků,“ řekl strýc Mirek. „Hned ráno na ně vyrazím.“

„Možná místo hříbků najdeš umbošku lesní,“ prohodil jakoby nic tatínek a lehce se přitom usmíval pod vousy.

Děti nastražily uši a všechny společně vyhrkly: „Umbošku lesní?! Co je to?“

„To vám povím večer u táboráku. A teď šup, jdeme nasbírat dřevo na oheň a pruty na opékání špekáčků.“

Děti se pustily do hledání všelijakých větví a klacíků a mezitím si špitaly, co by mohla být ta umboška. Je hodná, nebo zlá? Malá, nebo velká? Má ocas nebo snad rohy? Lukáše napadlo, že by mohla mít chlupaté nohy a veliký pupek. Holky to rozesmálo.

Konečně se začalo stmívat. Strýc s Lukášem se pustili do rozdělávání ohně. Tatínek malou kudličkou ořezal pruty do špičky, aby na ně maminka mohla napíchnout špekáčky. Pak si všichni sedli kolem plápolajícího ohniště, opékali a zpívali táborové písně. Verunce se špekáček vysmekl z klacíku a sjel rovnou do ohně. Vmžiku byl spálený. Dívka začala popotahovat nosem a bylo jí do pláče. Maminka naštěstí měla ještě pár špekáčků v zásobě a dala Verunce nový.

„Tati, slíbil jsi, že nám povykládaš o umbošce lesní,“ připomněla Verunka.

„Jo, tati, slíbil jsi to,“ přidala se Klárka, která jako vždy všechno opakovala po starší sestře.

„Máte pravdu, to jsem slíbil,“ řekl tatínek a pustil se do vypravování: „Umboška lesní je pradávný tvor! Je moc vzácná a na celém světě ji vidělo jen pár lidí. Říká se, že bydlí v lesích a živí se malinami, borůvkami a lesními hříbky. Je hodná, ale plachá. Bojí se všech lidí.“

„Proč se bojí, tati?“ zajímalo Verunku.

„Jo, proč se bojí?“ opakovala Klárka.

„Kdysi na ni prý jeden pytlák vystřelil puškou, protože si ji spletl s jelenem. Od té doby má ze všech lidí strach a raději se jim vyhýbá.“

„My bychom jí nic neudělali, nás se bát nemusí,“ řekla Klárka.

Mezitím si k ohni přisedli další obyvatelé kempu. Byli zvědaví, protože zaslechli povídání o neznámém lesním tvorovi.

Tatínek se usmál a pokračoval: „Taky se říká, že ji láká vůně pečených špekáčků, protože ty v lese nerostou a nemůže si je natrhat. Čeká, až uhasne táborový oheň, a pak jde zjistit, jestli náhodou nějaký špekáček nezůstal zapomenutý na zemi.“

„Třeba si pak sní ten, co mi spadl do ohně,“ napadlo Verunku.

„Ten už by nejedla ani umboška. Je spálený na uhel,“ řekla maminka.

„A jak ta umboška vypadá?“ zeptal se Lukáš, který vyprávění příliš nevěřil.

„To nikdo přesně neví. Vidělo ji jen pár lidí, a navíc potmě. Prý má ale husté hnědé chlupy a špičaté uši.“

Všichni byli zabraní do tatínkova povídání a nevšimli si, že se strýc Mirek nenápadně vytratil.

„Pssst,“ řekl najednou tatínek a dal si ukazováček přes pusku.

„Neslyšíte něco? Jako by na okraji lesa cosi zašustilo.“

Děti vyskočily jako čertík z krabičky a začaly vzrušeně pobíhat a volat: „Umboška! Umboška! To musí být ona, hurá!“

Popadly do rukou baterky a zamířily jimi směrem k lesu, odkud se ozývalo šustění a praskání větviček. Najedou uviděly, jak něco hnědého a chlupatého proběhlo kolem a pak to zase zmizelo v houští. I Lukáš byl překvapený. Doteď si myslel, že to celé je jen výmysl.

Větší děti se odvážily blíž k lesu. Menší raději zůstaly poblíž ohně u svých rodičů a zvědavě nakukovaly, co se bude dít.

Hop! Chlupatý tvor přskočil z jedné strany na druhou.

„Krááá, krááá!“ zaskřehotal hlasitě.

Děti chtěly vědět, jak chlupaté stvoření vypadá, a snažily se ho obklíčit ze všech stran. Stihly mu ale posvítit jen na záda, než zase zmizelo v hustém lesním porostu. Krákorání a šustění po chvíli utichlo. Umboška už se ten večer neukázala.

Klárka byla smutná. „To je tím, že jsme jí nenechali žádný špekáček. Proto utekla.“

Rodiče u dohasínajícího ohně zaveleli, že je čas jít spát. Děti s kňouráním, že chtějí ještě vidět toho záhadného tvora, nakonec přece jen zalezly do stanů, ale tam si ještě dlouho povídaly o dnešním zážitku.

Celý příští den strávily vymýšlením nejrůznějších pastí, do kterých by umbošku chytily. Lukáš navrhl vykopat hlubokou jámu, příkryt ji chrastím a počkat, až do ní záhadný tvor spadne. To se ale ostatním dětem nelíbilo.

„Chudák malá, ještě by si ublížila,“ podotkla Klárka.

Další nápad byl udělat cestičku ze špekáčků, která by vedla směrem od lesa až k tábořišti. Verunka ale spočítala, že by na takovou

cestičku bylo potřeba aspoň třicet špekáčků. A tolik jich maminka v zásobě neměla. Nakonec vyhrál nápad natáhnout mezi stromy provázek a na jeho konec připevnit malý zvoneček. Až umboška proběhne kolem, dotkne se provázku a zacinká. Oni tak uslyší, kde je, rychle přiběhnou a zkusí ji chytit.

Večer se děti sešly u ohniště a potichu jako myšky vyčkávaly, co se bude dít. Dlouho byl klid. Pak se najednou ozvalo jemné zacinkání a zvuk, jako když něco žuchne na zem. Dokonce se jim zdálo, že někdo zaklel „Hrom do toho!“

Následovalo známé zaskřehotání: „Krááá, krááá!“

„Je tady!“ křičely děti a rozběhly se k místu, kde nastražily past.

Opravdu! Velký chlupatý tvor vyskočil z lesa. Jakmile je uviděl, dal se na útěk. Děti za ním běžely, co jim síly stačily, ale

nedohonily ho. Chvíli ještě prozkoumávaly okraj lesa, ale stvoření zmizelo jako pára nad hrncem.

Když na nebi vysvítly první hvězdy, rodiče zavolali na své rato-
lesti: „Večerka, jde se do hajan, vy dobrodruzí!“

Verunka s Klárkou byly z honby za umboškou tak unavené, že se ochotně zavrtaly do svých spacáků a celou noc spokojeně oddechovaly.

Ráno je probudil strýc Mirek s boulí na čele.

„Haló, panstvo, vstávejte! Podívejte, kolik jsem našel hříbků. Večer si uděláme smaženici!“

Všichni rozespale vylezli ze svých stanů a koukali na strýce s košíkem plným hub.

„A to není všechno! Našel jsem taky stopy umbošky lesní.“

Děti se nadšeně vydaly směrem, který jim strýc ukazoval, a zkoumaly stopy vytlačené v hlíně. Navíc se jim podařilo objevit i chomáčky chlupů zachycené na keříku s borůvkami.

Mezitím strýc nenápadně vytáhl z batohu velkou hnědou chlu-
patou deku a běžel ji schovat do kufru auta. Když se vrátil, zeptal se ho Lukáš: „Kde jsi přišel k té bouli?“

„Ále, spadl jsem v lese při sbírání hříbků,“ odpověděl a tvářil se u toho tajemně.

V kempu všichni strávili ještě pár dní a pak nastal čas vrátit se domů. Holky mávaly z auta na rozloučenou novým kamarádům, které tu potkaly.

„Tati, tohle byly ty nejlepší prázdniny!“ pronesla Verunka.

„Jo, nejlepší!“ zopakovala Klárka.

NEBOJSA V GUMÁCÍCH

„Mami, kde mám ty žluté gumáky?“ volal Péťa, zatímco se zběsile přehraboval v botníku.

„Na co gumáky? Celý týden má být hezky. Gumáky vůbec potřebovat nebudeš,“ houkla na něj maminka z obýváku. Právě stála u žehlicího prkna a chystala oblečení syn-

kovi, který měl jet na svůj první tábor..

„Ale já bez nich nikam nepojedu! Jsou moje nejoblíbenější!“ oponoval jí Péťa.

Maminka s povzdechem mávla rukou směrem k balkonu.

„Musela jsem je dát ven vyvětrat. Máš na nich přilepené pěkné psí překvapení. Musíš koukat, kudy chodíš!“

„No jo, vlastně!“ plácl se do čela Péťa. Vzpomněl si, že když včera běhal s kamarády po parku, uklouzla mu na něčem noha. Neměl ale čas zkoumat, do čeho šlápnul. Doma při zouvání ho pak do nosu praštil otřesný puch. Doufal, že boty do rána „vysmrádnou“, ale očividně se tak nestalo.

„Jestli si je chceš vzít s sebou na tábor, musíš je nejdřív vyčistit,“ nakázala rozhodným tónem maminka a přitom skládala vyžehlená trička a kraťasy do komínku.

Tenhle tón chlapec moc dobře znal a věděl, že s mámou nehne. Bez řečí tedy popadl gumáky, kýbl s vodou a kartáč a vyrazil je ven před dům umýt.

Druhý den ráno vyskočil Péťa natěšeně z postele. Dnes pojede poprvé na tábor. Poprvé bude bez mámy a táty celý týden. Těšil se, že pozná nové kamarády a zažije spoustu dobrodružství. Rychle se nasnídal, popadl tašku, vklouzl do svých žlutých gumáků a netr-
pělivě přešlapoval u dveří.

„Honem, nebo mi to ujede!“ popoháněl Péťa rodiče.

„Po kom je ten náš kluk takový generál, to nevím, ale po mně určitě ne,“ frkal tatínek, když si jednou rukou nasazoval ponožku a ve druhé držel nakousnutý rohlík od snídaně.

Když byli všichni připravení, vydali se směrem k nádraží, odkud odjížděl autobus na tábor. Kolem to jen švitořilo. Děti se smály, pobíhaly sem a tam a překřikovaly se jedno přes druhé. Vedoucí tábora Šimon se je marně snažil spočítat. Když se mu to konečně podařilo, zavelel, že je čas k odjezdu. Péťa ve svých žlutých gumácích vylezl po schůdkách nahoru, pozdravil pana řidiče a posadil se k oknu. Autobus hromově zaburácel, řidič sešlápl plyn a vyrazil. Děti začaly

mávat svým rodičům na rozloučenou. Mávaly tak dlouho, dokud se ze všech maminek a tatínků nestaly jen černé tečky někde v dálce.

Autobus uháněl a děti si cestu krátily zpíváním a pojídáním svačtin, které jim rodiče nachystali do batůžků. Péťa tu nikoho neznal, ale hlavu si z toho rozhodně nedělal. Od přírody byl kamarádský, mezi dětmi nedělal rozdíly a bavil se s každým. Maminka o něm často říkávala, že je to takový kluk do nepohody. To ale ještě neznal Marka.

Marek byl největší kluk z celé táborové party. Všechny děti se s ním proto chtěly kamarádit. Už v autobuse se choval jako velký šéf. Vybral si nejlepší místo k sezení a vůbec mu nevadilo, že už je obsazené. Ukázal prstem na drobného pihovatého chlapce a houkl na něj: „Hej, ty, běž si sednout někam jinam! Tady budu já!“

Chlapec sklopil oči, vzal si svůj batůžek a bez řečí si přesedl jinam.

Péťa si toho všiml a vůbec se mu to nelíbilo. Bylo mu chlapce líto. A to ještě netušil, co ho čeká, až autobus dorazí do cíle.

Když přijeli do chatové osady, všechny děti vyskákaly ven a rozhlížely se kolem. Skotačily a dohadovaly se, kdo s kým bude bydlet v chatce. Péťa si mezitím stoupl k hromadě tašek, které řidič vynosil z autobusu, a hledal tu svou. Právě ve chvíli, kdy ji zahlédl, se za jeho zády ozvalo: „Hej, ty, čekáš velkou vodu, nebo co?“

Byl to Marek a ukazoval na něj prstem stejně jako předtím na chlapce v autobuse.

„Cože? Proč jako?“ zeptal se Péťa. Nechápal, co tím Marek myslí.

„No že máš na sobě ty žluté gumáky!“

Péťa se podíval na své nohy a začervenal se. Pak si dodal odvahy.
„Co je ti po tom?! Jsou moje oblíbené, nosím je rád.“

Jejich slovní roztržka přilákala ostatní děti.

„Ha ha ha! Vždyť neprší!“ volaly a smály se.

Péťa chňapnul svoji tašku a pelášil k chatkám, kde mezitím pan vedoucí ukazoval, kdo kde bude spát. Marek mu zkazil veškerou radost. Tak moc se na tábor těšil a teď by jel nejraději zpátky domů. Trochu se mu ulevilo, když zjistil, že bude sdílet chatku s pihovatým chlapcem, kterého Marek v autobuse nevybíravým způsobem poslal sednout si jinam. Jmenoval se Martin a hned se spolu skamarádili.

Odpoledne se parta chlapců z tábora rozhodla, že uspořádá fotbalový turnaj. Péťa měl fotbal rád, ve škole patřil k nejšikovnějším hráčům. Hned se přihlásil, že by chtěl hrát. K jeho smůle byl ale kapitánem jednoho z týmů Marek.

„Žluté gumáky chtějí hrát taky?“ smál se mu.

„Já umím hrát i v gumácích!“ hájil se Péťa.

„Smůla, oba týmy už mají plný počet hráčů, ale můžeš být náhradník. Sedni si támhle na lavičku a čekej,“ rozkázal Marek.

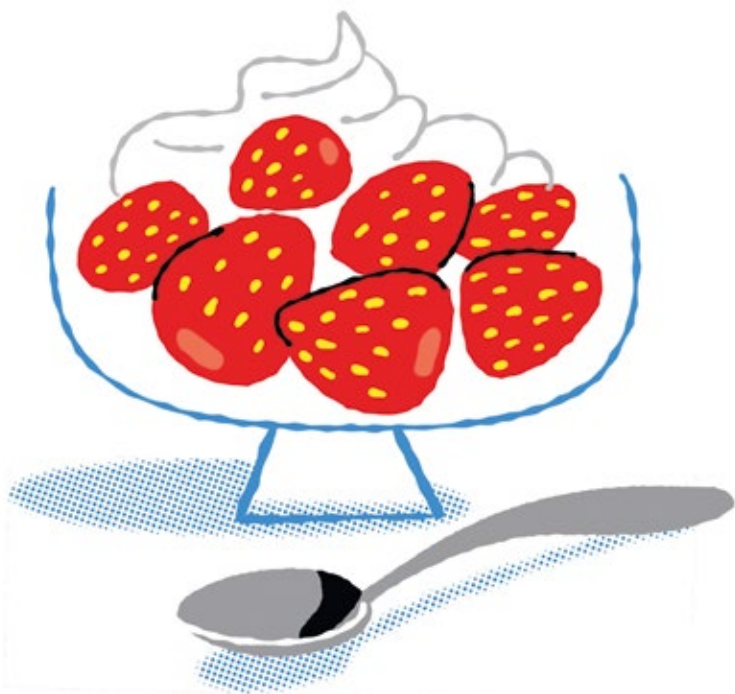
Péťa si tedy sedl a čekal. Po hodině už měl pod sebou skoro vysezený důlek. Turnaj skončil a jeho do hry nikdo nenasadil. Smutek vystřídala zlost a Péťa začal vymýšlet, jak by se Markovi pomstil.

Po fotbale vedoucí Šimon zavelel, že se všichni sejdou před velitelskou chatou a budou se učit motat námořnické uzly a vázat provazové žebříky. Děti se rozdělily do dvojic, Péťa byl s kamarádem Martinem.

„Dvojice, která vyrobí nejpevnější provazový žebřík, dostane za odměnu mísu čerstvých jahod se šlehačkou,“ zvolal nahlas Šimon a dětem se začaly sbíhat sliny.

Všichni se pustili do práce. Někomu se dařilo více, někomu méně a někomu vůbec. Péťovi s Martinem to ale šlo od ruky. Když utahovali uzly, Šimon oba kluky pochvalně poplácal po ramenou. Markovi se oproti tomu žebřík úplně rozpadal pod rukama. Péťa se potutelně usmíval a v duchu si říkal: To máš za ten fotbal!

Vedoucí zapískal konec a pustil se do odborné kontroly všech výtvorů. Nebylo překvapením, když nakonec jako vítěze vyhlásil právě Péťu s Martinem. Kluci si vyzvedli svou výhru a během chvilky už vylizovali prázdné misky. Marek je z dálky sledoval a tvářil se nasupeně. Pak si uraženě odešel kopat s balonem.

Ještě tentýž den se všichni vydali svoje žebříky vyzkoušet do blízkého lesíka. Zavěsili je na stromy, šplhali po nich a houpali se. Se zapadajícím sluncem se poté děti odebraly do svých chatek ke spánku.

V noci Péťu probudila žízeň. Vzpomněl si, že venku je položený veliký barel, kde si každý může načepovat tolik vody, kolik jen potřebuje. Vzal si hrníček a vyšel do tmy. Na nebi zářil úplněk. Péťa si nabral vodu a právě ve chvíli, kdy se chtěl vrátit do chatky, uslyšel pískání.

„Co to?“ divil se. Zvuk se ozýval z lesíka.

Péťa měl pro strach uděláno, a tak když se zapískání ozvalo podruhé, vydal se za ním. Byla tma jako v ranci, jen měsíc osvětloval obrysy větvíček stromů, jinak Péťa neviděl zhora nic. Pískání bylo slyšet blíž a blíž.